

Libris

RUDYARD KIPLING

Respect pentru oameni și cărți

CĂRTILE JUNGLEI

Traducere
ANDREEA ȘELER

Editura MondoRo
București

CUPRINS

PRIMA CARTE A JUNGLEI ...../ 5

FRAȚII LUI MOWGLI ...../ 7

CÂNTECUL DE VÂNĂTOARE
AL HAITEI SEEONEE ...../ 29

VÂNĂTOAREA LUI KAA ...../ 30

CÂNTECUL DE DRUM
AL TRIBULUI BANDAR-LOG ...../ 58

„TIGRUL! TIGRUL!” ...../ 60

CÂNTECUL LUI MOWGLI ...../ 79

FOCA CEA ALBĂ ...../ 82

LUKANNON ...../ 103

RIKKI-TIKKI-TAVI ...../ 105

CÂNTUL LUI DARZEE ...../ 122

TOOMAI-AL-ELEFANȚILOR ...../ 123

A DOUA CARTE A JUNGLEI ...../ 143

CUM S-A ISCAT FRICA ...../ 145

NĂVĂLIREA JUNGLEI ...../ 164

CIOCLII ...../ 196

CÂNTECUL VALURILOR ...../ 221

ANKUSUL REGELUI ...../ 222

FIUL VÂNĂTORULUI ...../ 243

QUIQUERN ...../ 245

ANGUTIVAUN TAINA ...../ 271

CÂINII ROȘII ...../ 273

GOANA DE PRIMĂVARĂ ...../ 301

FRAȚII LUI MOWGLI

Ran, Vulturul, aduce noaptea-acasă
De Mang, Liliacul, din bârlög scoasă
Turnele-s închise-n staule și şoproane
Până-n zori noi stăpânim orice cotloane
Acesta-i ceasul mândriei și al forței
Al colților, ghearelor și-al luptei
Aud chemarea! – Spor la vânat pentru acei
Care urmează Legea Junglei!

Cântec de noapte în junglă

Era pe la șapte, într-o seară deosebit de călduroasă, undeva în zona deluroasă Seeonee, când Tata-Lup se trezi din somn, se scărpină, căscă și-și întinse labele, una câte una, pentru a scăpa de amorțeala somnolentă care-i gâdila extremitățile. Mama-Lupoaică stătea întinsă, cu botul ei mare și cenușiu plecat către cei patru pui care se mișcau și scheunau întruna, în timp ce luna își strecuia tăcută razele în peștera unde locuiau cu toții.

— Arr! spuse Tata-Lup. E vremea să plec din nou la vânătoare.

Tocmai se pregătea să iasă din grotă cu o săritură, când umbra unei creaturi mărunte, cu o coadă stufoasă își făcu apariția în bârlög și scheună:

— Fie ca norocul să te căluzească, căpetenie a lupilor. Fie ca nobilii tăi urmași să aibă noroc și colți ascuțiti, să nu uite de noi, cei flămânci de pe lumea aceasta!

Acesta era şacalul – Tabaqui, Linge-Blide – iar lupii din India îl disprețuiau pentru că mergea încolo și încoaace ca să bagă zâzanie, să răspândească minciuni și molfăia bucăți de zdrențe și piele din grămezile de gunoi de la marginea satului. Dar se și

temeau de el, pentru că Tabaqui, mai mult decât orice altă creatură a junglei, era predispus la turbare, iar în astfel de momente uita că i-ar fi fost vreodată teamă de cineva și o lua la goană prin pădure, mușcând în dreapta și-n stânga. Chiar și tigrul fugea și se ascundea când Tabaqui turba, pentru că aceasta este cea mai rușinoasă stare pe care o poate avea o ființă sălbatică. Noi o numim hidrofobie, dar ei o numesc *dewanee* – nebunia – și fug de ea cât văd cu ochii.

— Intră, atunci, și aruncă o privire, spuse Tata-Lup pe un ton sec, dar n-o să găsești nici urmă de mâncare.

— N-o să găsesc nimic din ce ar fi mâncare pentru un lup, spuse Tabaqui, dar pentru o persoană atât de modestă ca mine, un os e un adevărat ospăt. Cine-om fi noi, *Gidur-log* (seminția șacalilor), să facem mofturi?

Se strecură cu mișcări iuți către fundul peșterii, unde găsi un os de la un țap pe care mai rămăseseră câteva firișoare de carne și se aşeză mulțumit, începând să-l roadă.

— Mii de mulțumiri pentru masa astă bună, spuse el, lingându-se pe bot. Cât de frumoși îți sunt nobilii vlăstari! Ce ochi mari au! și-s, totuși, atât de tineri! Da, da, trebuia să fi știut că urmașii regilor sunt ființe în toată firea încă de la început.

Tabaqui știa la fel de bine ca oricine că era de rău augur să lauzi puii când sunt și ei de față. Îi făcea mare placere să-i vadă pe Mama și pe Tata părând dintr-odată stânjeniți.

Şacalul rămase ceva timp nemîscat, savurând ticăloșia pe care tocmai o făcuse, după care spuse, plin de ciudă:

— Shere Khan, Cel Mare, și-a schimbat terenul de vânătoare. O să vâneze pe dealurile acestea pe timpul lunii următoare, așa mi-a spus.

Shere Khan era tigrul care sălăslua lângă râul Waingunga, la vreo treizeci și doi de kilometri depărtare.

— N-are niciun drept! începu, furios, Tata-Lup. Legea Junglei spune că n-are dreptul să-și schimbe terenul de vânătoare fără să anunțe din timp. O să sperie tot vânătorul pe-o rază de șaisprezece kilometri, iar eu – eu trebuie să vânez pentru doi în perioada aceasta.

— Mama lui nu l-a numit Lungri (Şchiopul) degeaba, spuse Mama-Lupoaică încetîşor. A fost şchiop de-un picior din naştere. De-aceea n-a ucis decât vite. Acum, sătenii din Waingunga s-au supărat pe el, aşa că a venit aici, ca să-i enerveze şi pe sătenii noştri. Vor da foc vegetaţiei din junglă mult după ce va fi plecat, iar noi şi copiii noştri va trebui să fugim din faţa ierbii arzând. Da, ţi suntem chiar foarte recunoscători lui Shere Khan!

— Să-i comunic eu sentimentul vostru de recunoştinţă? întrebă Tabaqui.

— Afără! izbucni Tata-Lup. Afără, du-te de vânează cu stăpânul tău. Ai iscat destule necazuri pentru o singură seară.

— Plec, spuse liniştit Tabaqui. Auziţi, desigur, răgetul lui Shere Khan venind din desiş. Presupun că aş fi putut să nu mă mai obosesc să vă transmit acest mesaj.

Tata-Lup ciuli urechile, iar de jos, din valea care mărginea cursul unui râu modest auzi cum se înălta răgetul sec, furios, mărăit şi prelung al unui tigru care n-a prins nimic şi nu se sinchiseşte dacă toată jungla ştie acest lucru.

— Netotul! spuse Tata-Lup. Să înceapă vânătoarea de noapte făcând atâta zgromot! Oare crede că țapii de pe aici sunt la fel ca boii aceia graşi din Waingunga?

— Şşş! În seara aceasta nu vânează nici țapi, nici boi, spuse Mama-Lupoaică. Ci Om.

Scheunatul se preschimbase într-un fel de tors prelung, care părea să vină din toate cele patru zări. Era zgromotul acela care-i umple de uimire pe tăietorii de lemn şi pe țiganii care dorm sub cerul liber, zgromotul acela care uneori îi face să o ia la sănătoasa chiar spre fâlcile tigrului.

— Om! spuse Tata-Lup, arătându-şi toţi dinţii, de un alb strălucitor. Pfui! Nu-s destule alte animale pe meleagurile acestea, de trebuie să vâneze Oameni, ba chiar pe teritoriul nostru?

Legea Junglei, care nu impune nimic fără motiv, interzice tuturor animalelor să mănânce Om cu excepţia dătilor când vânează pentru a-şi învăta puii cum să ucidă, iar atunci trebuie să o facă în afara teritoriului de vânătoare al haitei sau tribului său. Adevăratul motiv al acestei interdicţii este că uciderea

oamenilor înseamnă, mai devreme sau mai târziu, sosirea unora cu fețele palide, călare pe elefanți și înarmați cu puști, plus sute de oameni cu pielea arămie, cu tobe, bubuiitori și torțe. Și-atunci au de suferit toți cei care trăiesc în junglă. Justificarea pe care au găsit-o animalele este că Omul este cea mai slabă și neajutorată dintre toate creaturile vii și este lipsit de orice onoare să se atingă de el. De asemenea, mai spun și că cei care mănâncă oameni ajung slăbănoși și încep să le cadă dinții – lucru adevarat, de altfel.

Torsul începu să crească în intensitate, și se sfârși cu un „Aaarrrh!” din gât, care indică faptul că tigrul trecuse la atac.

Apoi se-auzi un urlet – un urlet care nu semăna deloc cu cel al unui tigru – dar care ieșise, totuși, din gâtlejul lui Shere Khan.

— A ratat, spuse Mama-Lupoaică. Ce e?

Tata-Lup ieși în fugă și se îndepărta câțiva pași, pentru a-l auzi pe Shere Khan mărâind și bolborosind sălbatic în timp ce se rostogolea prin tufișuri.

— Nesăbuitul ăsta n-are minte nici cât să știe că niciodată nu trebuie să se repeată în focul unui tăietor de lemn, iar acum și-a pârlit labele, spuse Tata-Lup cu un mărâit. Tabaqui e cu el.

— Cineva urcă dealul spre noi, spuse Mama-Lupoaică, ciulind brusc o ureche. Pregătește-te.

Tufișurile din desis începură să fâșâie, iar Tata-Lup se așeză pe picioarele din spate, pregătit să sară în orice moment. Apoi, dacă ați fi fost acolo să urmăriți scena, ați fi văzut cel mai minunat lucru din lume – lupul se opri chiar în timpul saltului. Promise înainte de a-și vedea adversarul, după care încercă să-și stăvilească avântul. Rezultatul fu că țâșni în aer până la aproape un metru și jumătate, aterizând cam în același loc de unde plecase.

— Om! izbucni el. Un pui de om. Ia uită-te!

Chiar în fața lui, ținându-se de o creangă aplecată, stătea un băiețel micuț, gol și cu pielea arămie, abia în stare să meargă – cea mai moale și mai dolofană ființă care a sosit vreodată în peștera unui lup, în fapt de seară. Copilașul își ajîntă privirea către chipul Tatălui-Lup și izbucni în râs.

— E un pui de om? întrebă Mama-Lupoaică. N-am văzut niciodată unul. Adu-l încocace.

Un lup, obișnuit cu mutarea propriilor pui, poate, dacă e nevoie, să ducă și un ou în gură fără să-l spargă și, deși fălcile Tatălui-lup se încleștară pe carnea copilului, colții lui ascuțiți nici măcar nu-i zgâriară pielea când îl duse chiar în mijlocul puilor săi.

— Ce mic e! E atât de gol și... și îndrăzneț! spuse Mama-Lupoaică pe un ton plin de blândețe. Băiețelul se înghesuia între puii de lup, pentru a profita de căldura blănii lor. Hmm! Mănâncă și el laolaltă cu ceilalți. Deci aşa arată un pui de om! Ia spune-mi, a existat vreodată o lupoaică să poată să se laude că a avut un pui de om printre copiii ei?

— Am auzit de câteva ori de astfel de ciudătenii, dar nu s-a întâmplat niciodată în haita noastră, sau măcar în timpul zilelor mele, spuse Tata-Lup. N-are niciun fir de păr și aş putea să-l ucid dintr-o simplă lovitură de labă. Dar, vezi tu, își ridică ochii spre mine și nu-i e deloc frică.

Razele lunii nu mai puteau pătrunde acum prin gura peșterii, pentru că umerii și capul colțuros ai lui Shere Khan obturără dintr-odată această deschizătură. În spatele lui, Tabaqui chițăia:

— Stăpâne, stăpâne, a intrat aici!

— Shere Khan ne face o mare onoare, spuse Tata-Lup, dar ochii îi scânteau de mânie. Ce poftește Shere Khan de la noi?

— Îmi vreau prada. Un pui de om a venit încocace, spuse tigrul. Părinții lui au fugit. Dă-mi-l.

Shere Khan sărise chiar în focul unui tăietor de lemn, exact aşa cum spusesese Tata-Lup și era cum nu se poate mai iritat, din cauza durerii care-i iradia din labele pârjolite. Dar Tata-Lup știa că gura peșterii era prea îngustă pentru a permite accesul unui tigru. Chiar și acolo unde se afla acum, umerii și labele din față ale lui Shere Khan erau foarte înghesuite, aşa cum i s-ar fi întâmplat unui om care încearcă să se lupte încis într-un butoi.

— Lupii sunt o seminție liberă, spuse Tata-Lup. Primesc ordine de la Conducătorul Haitei și nicidecum de la un ucigaș vărgat de vite. Puiul de om e al nostru – dacă dorim, îl putem ucide.

— Alegeți și nu alegeti! Ce vorbe sunt acestea, cu alesul? Pe taurul pe care l-am ucis, doar n-o să stau aici, cu botul în bârlogul vostru de câini și să mă milogesc pentru dreptul meu? Nu uita că vorbești cu mine, nimeni altul decât Shere Khan!

Răgetul tigrului bubui ca un tunet în spațiul îngust al peșterii. Mama-Lupoaică se scutură, pentru a se elibera de apropierea puilor și făcu un salt înainte, cu ochii – ca două luni verzui strălucind în întuneric – ațintiți către cei plini de fulgere ai lui Shere Khan.

— Iar eu, Raksha (Demonul), sunt cea care-ți răspund. Puiul de om e al meu, Lungri – al meu! și n-o să fie ucis. Va trăi pentru a alerga împreună cu Haita și pentru a vâna cu Haita; iar, într-un final, ascultă la mine, asasin de pui golași – mâncător de broaște – ucigaș de pești – o să te vâneze chiar pe tine! Acum pleacă de aici, sau pe țapul Samhur pe care l-am ucis (căci eu nu mănânc vite pe jumătate moarte de foame), o să te întorci la mama ta, bestie pârjolită, chiar mai șchiop decât ai venit pe lumea asta! Pleacă!

Tata-Lup o privea uluit. Aproape că uitase zilele în care o cucerise pe Mama-Lupoaică prin luptă dreaptă cu alți cinci lupi, când ea alerga cu haita și nu i se spunea Demonul doar de amorul artei. Poate că Shere Khan putea să încerce să-l intimideze pe Tata-Lup, dar nu putea să-i țină piept Mamei-Lup, pentru că știa că, în locul respectiv, ea avea toate avantajele și avea să lupte până la moarte. Așa că se retrase din gura peșterii mărâind, iar când ieși de tot strigă:

— Fiecare câine latră la el în ogrădă! Vom vedea noi ce părere o să aibă Haita legat de toana asta de-a adăposti pui de oameni. Copilul e al meu și în colții mei o să sfârșească, ascultați ce vă spun, hoți cu cozile stufoase ce sunteți!

Mama-Lupoaică se prăbuși gâfâind în mijlocul puilor, iar Tata-Lup îi spuse, cu un aer solemn:

— Are și Shere Khan dreptate într-o privință. Puiul trebuie prezentat în fața Haitei. Vrei în continuare să-l păstrăm, Mama?

— Să-l păstrăm! răsunse ea cu un oftat. A venit la noi gol, noaptea, singur și foarte flămând; și totuși, nu i-a fost deloc frică!

Uite, l-a dat deja la o parte pe unul din puii mei. Iar măcelarul ăla șchiop l-ar fi ucis, după care ar fi fugit înapoi la Waingunga în timp ce toți sătenii de aici ar fi răscollit toate vizuinile pentru a se răzbuna! Să-l păstrăm? Fii sigur c-o să-l păstrezi. Stai liniștit, brotăcel. O, tu, Mowgli – pentru că aşa te voi boteza, Mowgli Brotacul – va veni vremea când îl vei vâna pe Shere Khan aşa cum te-a vânat el pe tine.

— Dar ce va zice Haita? întrebă Tata-Lup.

Legea Junglei spune foarte clar că, atunci când își găsește pereche, orice lup se poate retrage din Hata de care aparține. Dar, imediat ce puii săi ajung suficient de mari pentru a se ridica pe picioare, trebuia să-i ducă în fața Consiliului Haitei, care se ținea de obicei la fiecare lună plină, pentru ca ceilalți lupi să-i cunoască. După această inspecție, puii erau liberi să meargă pe unde voiau, iar, până când își ucideau primul țap, niciun lup nu avea voie, sub niciun pretext, să-l ucidă pe vreunul dintre ei.

Odată criminalul descoperit, pedeapsa era moartea; iar dacă stați să vă gândiți câteva momente, veți înțelege mai mult ca sigur de ce era necesară o astfel de măsură.

Tata-Lup aștepta până ce puii săi ajunseră să poată alerga pe distanțe mici, iar în seara în care se intrunea Sfatul Haitei, și duse, împreună cu Mowgli și Mama-Lupoaică, pe Piscul Sfatului – un vârf de deal acoperit cu stânci și bolovani, unde se puteau ascunde cu ușurință o sută de lupi. Akela, Lupul Singuratic masiv și cenușiu, care conducea întreaga haită grație puterii și iștețimii sale, stătea întins cât era de lung pe stâncă sa, iar mai jos de el stăteau vreo patruzeci de lupi, de toate mărimele și culorile, de la veterani a căror blană ajunsese să semene cu cea a bursucilor și care puteau doborî de unii singuri câte un țap, până la exemplare de numai trei ani, care-și închipuiau numai că ar fi capabili de o astfel de performanță. Lupul Singuratic le era lider de un an. În tinerețe se întâmplase să fie prins de două ori în ghearele capcanelor de lupi, iar o dată fusese bătut atât de rău încât fusese lăsat zăcând, în ideea că avea să-și dea duhul; aşa că știa prea bine purtarea și obiceiurile oamenilor. Nu se vorbea prea mult pe Pisc. Puii se rostogoleau unii peste alții în cercul deli-

mitat de mamele și tații lor, iar, din când în când, câte un adult se ducea liniștit către un pui, îl cerceta atent, după care se întorcea la locul său cu pași ca de catifea. Uneori, câte o mamă își împingea puiul chiar în bătaia razelor lunii, pentru a se asigura că acesta nu fusese trecut cu vederea. De pe stâncă sa, Akela striga:

— Cunoașteți cu toții Legea – cunoașteți toți Legea. Priviți cu luare-aminte, o, lupilor!

Într-un final – iar, în momentul acela, părul de pe ceafa Mamei-Lup se zbârli – Tata-Lup îl împinse pe „Mowgli-Brotacul”, cum îi spuneau ei, în centru, unde acesta se așeză în fund, râzând și jucându-se cu niște pietricele care străluceau în lumina lunii.

Akela nici nu-și ridică botul de pe labe, ci-și continuă strigătul monoton:

— Priviți cu luare-aminte!

Din spatele stâncilor se auzi un răget estompat – glasul lui Shere Khan proclamând:

— Puiul este al meu. Dați-mi-l. Ce să facă Seminția Liberă cu un pui de om?

Akela nici măcar nu-și ciuli urechile. Se mulțumi să spună doar atât:

— Priviți cu luare-aminte, o, lupilor! Ce să facă Seminția Liberă cu niște ordine care vin din altă parte decât de la Seminția Liberă? Priviți cu luare-aminte!

Se stârnii o hărmălaie de mărâituri joase, iar un lup Tânăr, în cel de-al patrulea an de viață, îi adresă întrebarea lui Shere Khan lui Akela:

— Ce legătură are Seminția Liberă cu un pui de om?

Legea Junglei stabilea clar că, dacă se îscă vreo dispută cu privire la dreptul unui pui de a fi acceptat de Haitea, acesta trebuie să fie susținut de cel puțin doi membri ai Haitei care nu-i sunt nici tată, nici mamă.

— Cine vrea să ia cuvântul pentru acest pui? întrebă Akela. Cine din Seminția Liberă vrea să ia cuvântul?

Nu se auzi niciun răspuns, iar Mama-Lupoaică se pregăti în sinea ei pentru ceea ce, dacă se ajungea la aşa ceva, avea să fie ultima ei luptă.

Iar atunci, singura ființă din altă specie căreia i se permitea accesul în Sfatul Haitei – Baloo, ursul somnoros cu blana maro-nie care îi învăță pe pui Legea Junglei; bătrânul Baloo, care putea circula liber pe unde poftea pentru că nu mânca decât nuci, rădăcini și miere – se ridică pe labele din spate și mărâi.

— Un pui de om – un pui de om? spuse el. Vorbesc eu pentru puiul de om. Nu e cu nimic periculos. Nu mă pricep să mânuiesc cuvintele, dar spun adevărul. Lăsați-l să alerge cu Haita și să fie acceptat alături de ceilalți. Chiar eu o să mă ocup de educația lui.

— Mai avem nevoie de încă un susținător, spuse Akela. Baloo a vorbit, iar el e dascălul nostru pentru puii nevârstnici. Cine mai vorbește pentru puiul de om, în afara de Baloo?

O umbră neagră ateriză silentios în cercul format de lupi. Era Bagheera, pantera neagră, cu blana lui neagră ca tăciunile, dar cu modelul characteristic panterelor care se vădeau în bătaia razelor de lună, ca imprimeul de pe o haină de mătase lucioasă. Toți îl cunoșteau pe Bagheera, și nimeni nu dorea să-i stea în cale, pentru că era la fel de viclean ca Tabaqui, la fel de îndrăzneț ca un bivol sălbatic și la fel de periculos ca un elefant rănit. Dar avea un glas la fel de dulce ca mierea sălbatică picurând din copaci și blana mai moale ca puful.

— O, Akela și voi, cei din Semînția Liberă, spuse el torcând, n-am niciun drept în adunarea voastră, dar Legea Junglei spune că, dacă există o îndoială care nu implică nicio ucidere în ceea ce privește un pui nou, viața aceluia pui poate fi cumpărată, cu un preț. Iar Legea nu spune exact cine poate plăti acel preț și cine nu. Am dreptate?

— Bine! Bine! spuseră în cor lupii tineri, care erau mereu flămânci. Ascultați vorbele lui Bagheera. Puiul poate fi cumpărat, cu un preț. Așa spune Legea.

— Știind că nu am niciun drept să iau cuvântul aici, vă cer permisiunea.

— Vorbește, vorbește, se auziră vreo douăzeci de glasuri.

— E de-a dreptul rușinos să ucizi un pui golaș. Și-apoi, v-ar oferi mai multă satisfacție după ce-o mai crește. Baloo a vorbit

pentru el. Acum, la cuvintele lui Baloo eu adaug un bivol, ba chiar unul gras, proaspăt doborât, la nici un kilometru de aici, dacă-l acceptați pe puiul acesta de om, conform Legii. Vă cer un lucru greu?

Se îscă o hărmălaie pe cinste, distingându-se din când în când frânturi de conversații:

— Ce mai contează?... Oricum va muri în timpul ploilor din timpul iernii. Se va prăji la soare... Ce rău ne poate face un brotac golaș ca el?... Să-l lăsăm să alerge cu haita... Unde e taurul, Bagheera?... Haideți să-l acceptăm.

Iar apoi se auzi lătratul gros al lui Akela, detunând:

— Priviți cu luare-aminte – priviți cu luare-aminte, o, lupilor!

Mowgli era în continuare absorbit de jocul său cu pietri-celele, aşa că nici nu observă când lupii veniră și-l cercetară pe rând. Într-un final, membrii haitei plecară la vale, în căutarea taurului promis, pe deal rămânând numai Akela, Bagheera, Baloo și familia lui Mowgli. Shere Khan răgea în continuare undeva din noapte, pentru că era foarte furios că băiețelul nu fusese dat pe mâna lui.

— Da, urlă până ce ai să te saturi, spuse Bagheera, pe sub mustăți, pentru că, dacă e să cunosc eu un lucru despre oameni, atunci să știi că o să vină vremea când creatura asta golașă o să te facă să ragi pe altă melodie.

— Lucrurile s-au însăptuit foarte bine, decretă Akela. Oamenii și puii lor sunt foarte înțelepți. În timp, micuțul acesta s-ar putea să ne fie de folos.

— Într-adevăr, un ajutor în vremuri de restrîște, pentru că nimeni nu poate spera să conducă haita la nesfărșit, zise Bagheera.

Akela nu mai spuse nimic. Se gândeau la momentul acela care survine în viața fiecărui conducător de haită, când încep să-l părăsească puterile, devenind din ce în ce mai neputincios, până ce, într-un final, e ucis de alții lupi, locul fiindu-i luat de un nou conducător – care avea să fie ucis și el, la rândul său.

— Ia-l de aici, îi spuse el Tatălui-Lup, și educă-l aşa cum se cuvine pentru un membru al Seminției Libere.